

**Γρηγ. Ξενοπούλου, «Νά
ξαναπάρεις τή γυναίκα
σου».**

Τό σπουδαιότερο θεατρικό γεγονός τοῦ
μήνα πού μᾶς πέρασε ἦταν τό ἀνέβασμα

ἀπό τό θέατρο τῆς Ἀλίκης στό θερινό θε-
ατράκι τῆς ὁδοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ νέου ἔρ-
γου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ξενοπούλου, μέ
τόν τίτλο «Νά ξαναπάρεις τή γυναίκα σου».

Ὁ κ. Ξ. ἐκπρόσωπος, περισσότερο ἀπό
κάθε ἄλλον, τῆς μεσαιᾶς ἀσθητικῆς μας τάξης
περιώρισε ἀνέκαθεν ὀλάκερο τό ἔργο
του στό ζωγράφημα τῆς τῆς αὐτῆς καί
προσπάθησε, εἴτε γράφοντας ἠθογραφίες
καί μυθιστορήματα, εἴτε δίνοντας θεατρι-
κά ἔργα, νά συντελέσει μ' ὄλο τόν ὄγκο
τῆς παραγωγῆς του καί τήν ἀμφίβολη τέ-
χνη του, στήν ἀποκλειστική ἐξόψωση καί ἀ-
ποκατάσταση τῆς τάξης αὐτῆς. Ὅλα τά ἐ-
λαττώματα πού παρουσιάζει στά μάτια
του, τά χτύπησε εἴτε ἄμεσα, εἴτε ἔμμεσα
καί σύγχρονα ἐξόψωσε καί κυριολεκτικά
ἔπλασε τύπους, πού, σύμφωνα μέ τήν ἀντί-
ληψή του, ἀποτελοῦνε τό τέλειο, μέσα στό
πλαίσιο πάντα τῆς τάξης πού εἶχε ὑπ' ὄ-
ψει του.

“Ετοι καί μέ τό καινούργιο του ἔργο. Νόμισε πῶς ἡ ἐσωτερική κρίση τοῦ γάμου στούς ἀστούς, ὀφείλεται στήν ἔλλειψη τῶν παιδιῶν. Ὅταν αὐτά ὑπάρχουν ἀπασχολοῦνε τόσο πολύ τή γυναῖκα, πού νά μή σκέφτεται οὔτε τά φτιασιδία, οὔτε τόν ἀπαραίτητο φίλο, πού—φυσικά—τόν ἐπιβάλλει περισσότερο ἡ μόδα τῆς τάξης, παρά τό γούστο. Γύρω ἀπό τήν κεντρική αὐτή ἰδέα, πού καί ξεχωριστά ὁ κ. Ξ. τήν προπαγάντισε, γράφοντας στίς ἐφημερίδες ἀρθρα καί χρονογραφήματα, γιά νά προπαρασκευάσει τό κοινό, ἔγραψε τό πάρα πάνω ἔργο του. Μά μ’ ὅλη τή φινέτσα τοῦ ὕφους καί ἀρκετές ἐξυπνάδες σερβιρισμένες μέ ἀστικό ἀλάτι καί ἀρκετά τεχνικά, χάρι στήν πείρα του, ὁ κ. Ξ. δέν κατώρθωσε νά δώσει ἕνα ἔργο ζωντανό, μέ ἀνώτερη ἔμπνευση πού νά μπορεῖ νά συγκινήσει πραγματικά καί νά διδάξει τό θεατή κάτι καλό ἢ νά ἀφίσει κάποιαν ἐντύπωση καί νά τοῦ γεννήσει μερικές ἀνώτερες καί βαθύτερες σκέψεις. Παρουσιάζει βέβαια τή σαπίλα τῆς σημερινῆς ἀστικῆς κοινωνίας καί μάλιστα σέ βαθμό κατώτερο ἀπό τήν πραγματικότητα, μά ὅλα αὐτά εἶναι ἀρκετά γνωστά. Ἡ κρίση τοῦ γάμου στή σημερινή κοινωνική σύνθεση ἔχει πολύ βαθύτερα τά αἷτια, ἀπό κείνο πού τῆς βρίσκει ὁ κ. Ξ. Ἡ ἀνυπαρξία τῶν παιδιῶν εἶναι κι’ αὐτή ἕνα φαινόμενο τῆς κρίσης αὐτῆς, μά ὄχι καί ἡ αἷτια. Τά πραγματικά αἷτια τῆς κρίσης αὐτῆς τά ξέρει πολύ καλά ὁ κ. Ξ. Μά θάταν ἔγκλημα νά τά διαλαλήσει, γιατί ἔτσι θά ξέφευγε ἀπό τά ὄρια πού τοῦ ἐπιτρέπει ἡ τάξη του. Δέν θάχε ἄλλωστε γι’ αὐτό, οὔτε τό θάρρος, οὔτε τήν ἔμπνευση. Πενήντα χρόνων ὁμοιόμορφη «φιλολογική» παραγωγή καί ὁ τίτλος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, δέν ἐπιτρέπουν τέτοιες παρεκτροπές τώρα στά γεράματα.

Μυλ.